

mindre end 1.700 kr. Det tror jeg ikke tjener til at højne det almindelige gode omdømme, Folketinget har. Jeg mener, at også fru Karen Højte Jensen kan bekræfte, at 325 kr. er mindre end 1.700 kr., og at det beløb rammer mindre hårdt.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Så må jeg jo tage den en gang til for hr. Søvnald og så håbe på, at tredje gang er lykkens gang, og at forståelsen efterhånden vil være kommet frem.

Sagen er den, at den tidligere borgerlige regering i slutningen af 1980'erne mente - og den nuværende regering har ført den politik videre her i begyndelsen af 1990'erne - at det var en vældig god idé at formindske de offentlige udgifter på den deciderede arbejdskraft-tunge del af arbejdsgiverens udgifter. Den politik kørte i slutningen af 1980'erne, og den er fortsat under den nuværende regering.

Man praler af det nede i EU, og det er en rigtig politik, og jeg skal da ærligt erkende, at det er en forståelse, der er kommet i løbet af dette årti, også for os. Og som jeg sagde sidst, skulle det dog være et mærkeligt menneske, der ikke kan blive klogere. Det er vi i hvert fald blevet.

Jeg kan konstatere, at det er hr. Søvnald ikke blevet, men det kan godt ske, han trænger til det.

Tom Behnke (FP):

Spørgsmålet er: Hvad er problemet? Problemet er, at det offentlige har for store udgifter til sygedagpenge, og så går man ind og prøver at lave nogle løsninger for at få bragt udgifterne ned. Det, man konstaterer, er, at der er for mange, der er syge. Der er også for mange ledige, som er syge. Det vil sige, at det ikke kun er dem, der er på arbejdsmarkedet, som går hen og bliver syge, det gør de ledige faktisk også.

Og hvad er så løsningen på det? Ja, i første omgang stillede regeringen jo med et forslag, som faktisk indeholdt et incitament til, at virksomhederne kunne gøre noget ved arbejdsmiljøet og dermed nedbringe udgifterne og også nedbringe udgifterne for virksomheden selv.

Men det sprang man ret hurtigt fra og gik i stedet over til at diskutere et forslag om, at alle virksomheder skal betale et fast beløb for alle ansatte, uanset hvor mange på virksomheden der er syge. Uanset hvor meget virksomheden gør for arbejdsmiljøet, skal alle virksomheden for alle ansatte betale 325 kr. Incitamentet er

dermed væk, og som ministeren også svarede på nogle af de spørgsmål, der var stillet under udvalgsarbejdet, har ministeren ingen planer om at sætte beløbet, der er på 325 kr., ned. Ministeren har heller ingen planer om at sætte det op. Det vil sige, at det er et permanent beløb, som skal betales til evig tid, for ministeren har ingen planer om at ændre på det.

Fra at man havde en mission om at gøre noget for arbejdsmiljøet, så der ikke var så mange, der blev syge, er man nu nået dertil, at det er en ren skat. Det er en ren skat, som intet incitament har i sig, og som ingen som helst betydning vil få i forhold til, hvor mange der bliver syge. Ja, måske lige med undtagelse af, hvis man i regeringen har den filosofi, at jo færre mennesker, der er på arbejdsmarkedet, jo færre mennesker på arbejdsmarkedet kan blive syge. Og så er filosofien jo rigtig. Men det er dog en underlig filosofi, at regeringen for at nedbringe sygefraværet på arbejdsmarkedet sørger for, at der bliver afskediget nogle mennesker i beskæftigelsessektoren. Men så er det jo rigtigt, for så bliver de sådan set ikke syge, mens de er på arbejde.

Men omvendt ved vi jo også, at der er ganske mange ledige, som også har ganske lange sygeperioder, og derfor så holder regeringens filosofi ikke. End ikke denne sygefilosofi holder.

Hr. Jørn Pedersen bl.a. har været heroppe og prøvet på at forsvare forslaget, men han har slet ikke taget i betragtning, hvad årsagen er, og hvad virkningen er. Man har et problem, der hedder, at der er for mange, der er syge for længe, og dermed har man for store udgifter. I stedet for at gå ind og se på, hvad årsagen er til, at så mange mennesker er syge, ja, så går man ind og begynder at gøre noget helt andet, som ingen betydning har.

Det svarer lidt til, at hr. Jørn Pedersen i den ene hånd har et glas hovedpinepiller og i den anden hånd har en trækølle, og hr. Jørn Pedersen står og slår sig selv i hovedet med trækøllen og opdager, at det gør ondt. I stedet for at holde op med at slå sig selv i hovedet, så begynder hr. Jørn Pedersen bare at tage nogle hovedpinepiller. Det lindrer smerten, men det fjerner ikke det, der er årsagen til, at hr. Jørn Pedersen har ondt i hovedet.

Det er det samme, man gør her. Det kan godt være, det lindrer det offentlige udgifter, at man nu begynder at kræve nogle flere penge ind fra virksomhederne, men det fjerner ikke årsagen. Årsagen til, at udgifterne er blevet så